

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 26 sierpnia 2021 r.

Poz. 3925

WYROK NR II SA/WR 41/21 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 22 kwietnia 2021 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędzia NSA Halina Filipowicz-
Kremis

Sędziowie:

Sędzia WSA Gabriel Węgrzyn
(spr.)

Asesor WSA Wojciech Śnieżyński

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2021 r.
na posiedzeniu niejawnym w Wydziale II
sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Głogowie
na uchwałę Rady Miejskiej Góry
z dnia 14 lipca 2016 r., nr XXVII/191/16
w przedmiocie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Góra

I. stwierdza nieważność rozdziału 7. uchwały w zakresie § 22:

- ust. 1 pkt 1 we fragmencie „psa na uwięzi, a”,
- ust. 1 pkt 2,
- ust. 2 pkt 2, 3

oraz rozdziału 9 uchwały w zakresie § 23 ust. 2;

II. dalej idącą skargę oddala.

Uzasadnienie

Uchwałą z 14 VII 2016 r. (nr XXVII/191/16) Rada Miejska Góry przyjęła regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Góra (Dz. Urz. Woj. Doln. z 2016 r., poz. 3622) – dalej jako „Regulamin”.

W rozdziale 7 w § 22 Regulaminu postanowiono, że:

„1. Do obowiązków właścicieli utrzymujących psy należy:

- 1) wyprowadzanie psa na uwięzi, a psa rasy uznawanej za agresywną lub w inny sposób zagrażający otoczeniu - w nałożonym kagańcu;
- 2) zwolnienie psa ze smyczy na terenie nieruchomości, może mieć miejsce jedynie w sytuacji, gdy nieruchomość jest ogrodzona w sposób uniemożliwiający jej opuszczenie przez psa i wykluczający dostęp osób trzecich, odpowiednio oznakowanej tabliczką ze stosownym ostrzeżeniem;
- 3) posiadanie przez właścicieli lub osoby pod nadzorem, których wyprowadzany jest pies akcesorii do sprzątnięcia zanieczyszczeń pozostawionych przez psy np.: chwytak, łopatkę, woreczki, torebki do psich odchodów.

2. Do obowiązków właścicieli utrzymujących pozostałe zwierzęta domowe należy:

- 1) stały i skuteczny dozór;
- 2) niewprowadzanie zwierząt do obiektów użyteczności publicznej, z wyłączeniem obiektów przeznaczonych dla zwierząt, takich jak lecznice, wystawy, itp., postanowienie to nie dotyczy osób niewidomych, korzystających z psów przewodników;
- 3) niewprowadzanie zwierząt domowych na tereny placów zabaw dla dzieci, piaskownic dla dzieci, itp.;
- 4) natychmiastowe usuwanie przez właścicieli, zanieczyszczeń pozostawionych przez zwierzęta domowe w obiektach i na terenach przeznaczonych do użytku publicznego, a w szczególności na chodnikach, ulicach, placach, parkingach, terenach zielonych, itp., nieczystości te umieszczone w szczelnych, nieulegających szybkiemu rozkładowi torbach, mogą być wrzucane w komunalnych urządzeniach służących do zbierania odpadów; postanowienie to nie dotyczy osób niewidomych, korzystających z psów przewodników.”

W rozdziale 9 w § 23 ust. 2 Regulaminu postanowiono, że: „Obowiązek przeprowadzenia deratyzacji spoczywa na właścicielach nieruchomości, administratorach budynków, zarządcach i najemcach budynków i lokali użytkowych, produkcyjnych, handlowych, usługowych, wysypisk odpadów, gospodarstw rolnych oraz innych nieruchomości znajdujących się na terenie gminy Góra.”

Skargę na uchwałę w zakresie wyżej zacytowanych przepisów wniósł Prokurator Rejonowy w Głogowie (dalej jako „skarżący”) wnioskując o stwierdzenie nieważności Regulaminu w części obejmującej § 22 i § 23 ust. 2.

W skardze zarzucono naruszenie:

- 1) art. 7, art. 31 ust. 3, art. 94 Konstytucji RP oraz 4 ust. 2 pkt. 6 ustawy z 13 IX 1996 r. (Dz.U. z 2016 r., poz. 250) o utrzymaniu czystości i porządku w gminach – dalej „ucpg”, polegające na wprowadzeniu w § 22 ust. 1 pkt 1 Regulaminu obowiązku wyprowadzania psa na uwięzi, zaś w przypadku psa rasy uznawanej za agresywną lub w inny sposób zagrażającej otoczeniu - także w kagańcu, w sytuacji gdy zaskarżony przepis - nie uwzględnia cech osobniczych zwierzęcia, wieku oraz jego stanu zdrowia, przez co jest niezgodny za zasadą proporcjonalności uregulowaną w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;
- 2) art. 7, art. 31 ust. 3, art. 94 Konstytucji RP oraz 4 ust. 2 pkt. 6 ucpg, polegające na wprowadzeniu w § 22 ust. 1 pkt 1 Regulaminu obowiązku wyprowadzania psa na uwięzi, zaś w przypadku psa rasy uznawanej za agresywną lub w inny sposób zagrażającej otoczeniu - także w kagańcu, w sytuacji gdy skarżony zapis stanowi uregulowanie o bardziej restrykcyjnym charakterze aniżeli art. 10a ust. 3 ustawy o ochronie zwierząt i art. 20a ust. 6 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych;
- 3) art. 7, art. 31 ust. 3, art. 94 i art. 217 Konstytucji RP oraz 4 ust. 2 pkt. 6 ucpg, polegające na wprowadzeniu w § 22 ust. 1 pkt 1 Regulaminu kryterium o charakterze nieostrym, tj. psa „ w inny sposób zagrażającego otoczeniu”, skutkiem czego nie sposób wskazać w sposób precyzyjny adresata normy, co jest niezgodne z zasadami techniki prawodawczej, a to § 143 w zw. z § 6 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia

20 VI 2002 r. w sprawie „Zasad Techniki prawodawczej”, stanowiąc tym samym przekroczenie delegacji ustawowej;

4) art. 7, art. 94 Konstytucji RP oraz 4 ust. 2 pkt 6 ucpg polegające na wprowadzeniu w § 22 ust. 2 pkt. 2 i 3 Regulaminu zakazu wprowadzania zwierząt do obiektów użyteczności publicznej, z wyłączeniem obiektów przeznaczonych dla zwierząt, takich jak lecznice wystawy, oraz zakazie wyprowadzania zwierząt domowych na teren placów zabaw dla dzieci, piaskownic dla dzieci podczas gdy art. 4 ust. 2 pkt. 6 ucpg nie przyznaje organowi stanowiącemu kompetencji do uchwalenia normy zakazującej przebywania zwierzętom w określonych miejscach, a jedynie określenie sposobu postępowania ze zwierzętami domowymi w taki sposób aby ich pobyt nie był uciążliwy ani nie stanowił zagrożenia dla innych ludzi;

5) art. 7, art. 94 Konstytucji RP oraz 4 ust. 2 pkt. 6 ucpg polegające na przekroczeniu delegacji ustawowej i nałożeniu mocą § 22 ust. 2 pkt 4 Regulaminu obowiązku natychmiastowego usuwania przez właścicieli, zanieczyszczeń pozostawionych przez zwierzęta domowe w obiektach i terenach pozostawionych do użytku publicznego, w szczególności chodnikach, ulicach, placach, parkingach, terenach zielonych, w sytuacji gdy kwestia ta została uregulowana w sposób wyczerpujący w art. 145 ustawy - Kodeks wykroczeń;

6) art. 7, art. 31 ust. 3, art. 94 Konstytucji RP oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 4 ust. 2 pkt. 8 ucpg, polegające na wprowadzeniu w §23 ust. 2 Regulaminu obowiązku po stronie właścicieli nieruchomości i innych podmiotów, w sytuacji gdy rada gminy jest uprawniona wyłącznie do wskazania obszarów deratyzacji skutkiem czego doszło do przekroczenia delegacji ustawowej.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska Góry (dalej jako „organ”) podniosła, że skarga jest zasadna. Wyjaśniła, że w celu uwzględnienia podnoszonych w skardze okoliczności podjęła w dniu 28 I 2021 r. uchwałę nr XXVIII/291/21 w przedmiocie zmiany zaskarżonego Regulaminu.

Skarżący pismem z 8 III 2021 r., odpowiadając na wezwanie sądowe, oświadczył, że podtrzymuje skargę bowiem powołana przez organ nowelizacja skutkuje na przyszłość i nie niweluje dotychczasowych negatywnych skutków prawnych.

Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału II tutejszego Sądu z dnia 20 IV 2021 r. skierowano sprawę na posiedzenie niejawne w trybie art. 15 z.zs4 ust. 3 ustawy z 2 III 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r., poz. 1842, ze zm.).

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zasadnicze znaczenie dla oceny zasadności skargi ma treść art. 4 ust. 2 ucpg (oczywiście w wersji na dzień uchwalenia kwestionowanego Regulaminu). Przepis ten określa bowiem szczegółowo materię, jaka może zostać uregulowana w akcie wykonawczym w postaci regulaminu utrzymania porządku i czystości w gminie. Zgodnie z art. 4 ust. 2 ucpg: „Regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących:

a) prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych lub zapewnienie przyjmowania w inny sposób co najmniej takich odpadów komunalnych jak: przeterminowane leki i chemikalia, zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyte opony, odpady zielone oraz odpady budowlane i rozbiórkowe stanowiące odpady komunalne, a także odpadów komunalnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4a,

b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,

c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;

2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:

a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,

b) liczby osób korzystających z tych pojemników;

3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;

4) (uchylony);

5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;

6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;

7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;

8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.”

Należy zaznaczyć, że niedopuszczalna jest ekstensywna wykładnia upoważnienia do wydania aktu wykonawczego, tak więc jakiegokolwiek wykroczenie poza zakres upoważnienia ustawowego przesądza o istotnej wadliwości aktu wykonawczego. Jak bowiem wynika z art. 94 Konstytucji RP, akty prawa miejscowego mogą być wydawane wyłącznie na podstawie i „w granicach upoważnień” zawartych w ustawie.

Oceniając zasadność skargi w zakresie kwestionującym § 22 Regulaminu należy na wstępie zaznaczyć, że chodzi o § 22 zamieszczony w ramach rozdziału 7 Regulaminu dotyczącego obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe. W kwestionowanym Regulaminie bowiem również kolejny paragraf oznaczony jest numerem 22 (w rozdziale 8), co stanowi zapewne rezultat omyłki redakcyjnej.

Regulacja prawna zamieszczona w rozdziale 7 w § 22 Regulaminu dotyczy obowiązków właścicieli zwierząt domowych (w szczególności psów). Trzeba podkreślić, że rada gminy na mocy art. 4 ust. 2 pkt 6 upcg jest upoważniona do unormowania w regulaminie utrzymania czystości i porządku „obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku”. Wprawdzie pod względem literalnym zakres upoważnienia sformułowany został dość szeroko, jednak wykonanie takiego upoważnienia nie może abstrahować od ogólnych zasad prawa oraz bezwzględnie wiążących regulacji ustawowych normujących tego rodzaju problematykę.

Niewątpliwie określone w § 22 ust. 1 pkt 1 Regulaminu obowiązki dotyczące prowadzenia psa na smyczy czy w kagańcu muszą być rozpatrywane nie tylko w kontekście upoważnienia z art. 4 ust. 2 pkt 6 upcg ale również w świetle konstytucyjnej zasady proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) oraz zasady humanitarnego traktowania zwierząt (art. 5 ustawy z 21 VIII 1997 r. o ochronie zwierząt – Dz.U. z 2020 r., poz. 638). Sąd podziela utrwalone już w orzecznictwie stanowisko, że generalny nakaz wyprowadzania psów na smyczy czy w kagańcu, niezależnie od jego cech i innych uwarunkowań (w tym choroby, czy wieku zwierzęcia) może w określonych sytuacjach prowadzić do działań niehumanitarnych. Co więcej, jak wszelkie ograniczenia praw jednostki, także ograniczenia uprawnień właściciela psa bądź nałożenie na niego dodatkowych obowiązków, muszą być wprowadzane z poszanowaniem zasady proporcjonalności określonej w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Postanowienia regulaminu nie pozwalające na uwzględnienie specyficznych sytuacji i tym samym niekiedy nadmierne, w rezultacie prowadzące do sankcji karnych, mogą tę zasadę naruszać, tym bardziej gdy nakazane regulaminem środki ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia mogą być uznane za bardziej rygorystyczne, niż środki przewidziane ustawami i innymi aktami prawa miejscowego (zob. np.: wyrok NSA z 13 IX 2012 r., II OSK 1492/12; wyrok WSA w Krakowie z 10 X 2019 r., II SA/Kr 808/19 – publ. CBOSA). Co więc istotne, stanowisko to nie wyklucza możliwości wprowadzenia w regulaminie utrzymania czystości i porządku obowiązku prowadzenia psa w miejscach powszechnie dostępnych na smyczy czy też w kagańcu. Zastrzega jedynie, że tego rodzaju obowiązek nie może mieć

charakteru generalnego i powinien być warunkowany przesłankami wskazującymi na niezbędność nałożenia tego rodzaju obowiązku (zasada proporcjonalności). W szczególności mogą to być przesłanki odnoszące się do cech osobniczych zwierzęcia przemawiające za potrzebą zastosowania tego rodzaju środków (wyrok NSA z 17 XI 2015 r., II OSK 618/14 – publ. CBOSA). Należy też mieć na względzie, że na poziomie ustawowym zakazano posiadaczom psów puszczania ich bez możliwości kontroli i bez oznakowania umożliwiającego identyfikację właściciela lub opiekuna (art. 10a ust. 3 ustawy o ochronie zwierząt). Karą grzywny lub nagany sankcjonowany jest zaś obowiązek zachowania zwykłych lub nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia (art. 77 Kodeksu wykroczeń).

W ocenie tutejszego Sądu w świetle powyższych uwag z całą pewnością nie można zaakceptować postanowienia z § 22 ust. 1 pkt 1 Regulaminu w części nakazującej w istocie prowadzenie każdego psa na smyczy i we wszystkich miejscach publicznych. Taki nakaz jako zbyt daleko idący nie znajduje uzasadnienia celowościowego i narusza konstytucyjną zasadę proporcjonalności. Logicznym następstwem tego rodzaju stanowiska jest również uznanie za niezgodną z prawem regulacji z 22 ust. 1 pkt 2 Regulaminu wskazującej, w jakich sytuacjach można spuścić psa ze smyczy. Skoro bowiem niedopuszczalne jest wprowadzenie obowiązku prowadzenia każdego psa na smyczy jako zasady ogólnej, to niedopuszczalne jest również wprowadzanie wyjątków od tego rodzaju zasady.

Sąd nie podzielił natomiast zarzutu skargi kwestionującego § 22 ust. 1 pkt 1 Regulaminu w części wprowadzającej obowiązek prowadzenia w kagańcu psa rasy uznawanej za agresywną lub w inny sposób zagrażającego otoczeniu.

Co do psów rasy uznawanej za agresywną, Sąd zwraca uwagę, że tego rodzaju obowiązek ograniczony został przez organ do określonej kategorii psów, definiowanej zresztą normatywnie (zob. rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 IV 2003 r. w sprawie wykazu ras psów uznawanych za agresywne – Dz.U. z 2003 r. Nr 77, poz. 687). Względy ochrony przed zagrożeniem dla ludzi w miejscach przeznaczonych do wspólnego użytku z całą pewnością przemawiają za zasadnością wprowadzenia tego rodzaju obowiązku wobec właścicieli psów uznawanych za agresywne. W tym przypadku wskazane cechy osobnicze psa przemawiają za koniecznością zachowania szczególnych środków ostrożności, tak więc nie można uznać, że ograniczenie praw właścicielskich jest tu nieproporcjonalnie duże w stosunku do wartości dóbr, które ma chronić. W orzecznictwie słusznie zwraca się uwagę, że kontrola nad zwierzęciem w postaci smyczy czy kagańca daje większe prawdopodobieństwo zniwelowania uciążliwości i zagrożenia osób przebywających na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku niż kontrola werbalna czy kontrola gestem (tak NSA w wyroku z 17 XI 2015 r., II OSK 618/14 – publ. CBOSA).

Podobnie nie ma podstaw do kwestionowania określonego w § 22 ust. 1 pkt 1 Regulaminu obowiązku stosowania kagańca wobec psów „w inny sposób zagrażających otoczeniu”. I w tym przypadku bowiem organ zastosował normatywną przesłankę uzasadniającą niezbędność zastosowania takiego środka. Wbrew argumentacji skargi, nie ma przy tym znaczenia, że organ posłużył się tu kryterium niedookreślonym. Z obowiązującego systemu prawnego nie sposób wyprowadzić normy zakazującej organom stanowiącym akty prawa miejscowego stosowania tego rodzaju rozwiązań legislacyjnych. Sąd zwraca uwagę, że sama nieostrość (niedookreśloność) pojęcia użytego w przepisie prawa nie stanowi automatycznie o naruszeniu przez prawodawcę postulatu określoności prawa (wyprowadzanego z zasady państwa prawa - art. 2 Konstytucji RP). Chodzi tu raczej o przypadki, gdy sposób sformułowania przepisu jest w takim stopniu wadliwy, że w żaden sposób, posługując się różnymi metodami wykładni, nie można go interpretować w sposób racjonalny i zgodny z Konstytucją (zob. np. postanowienie TK z 27 IV 2004 r., P 16/03 oraz wyroki TK z 16 XII 2003 r., SK 34/03 i z 28 VI 2005 r., SK 56/04). Tymczasem w okolicznościach sprawy przesłanka zagrożenia dla otoczenia ze strony psa ma swoje potoczne konotacje znaczeniowe. Chodzi tu z reguły o psa, który przejawia zachowania agresywne nie należąc jednak do rasy uznawanej za agresywną. Niezasadnie podnosi skarżący, że § 22 ust. 1 pkt 1 Regulaminu w przedmiotowym zakresie uniemożliwia wskazanie adresata normy. Adresat normy jest tu oczywisty i jest nim właściciel psa. Zaś właściciel psa powinien znać jego cechy i zachowania. Sąd podkreśla, że stopień określoności konkretnych regulacji podlegać musi każdorazowej relatywizacji

w odniesieniu do okoliczności faktycznych i prawnych, jakie towarzyszą podejmowanej regulacji. Relatywizacja ta stanowi naturalną konsekwencję nieostrości języka, w którym redagowane są teksty prawne oraz różnorodności materii podlegającej normowaniu (tak wyrok TK z 29 III 2010 r., K 8/08). Biorąc zaś pod uwagę stany faktyczne, które zaskarżony Regulamin uwzględnia w obrębie wprowadzonych zakazów i ograniczeń trudno przyjąć, by zastosowanie kwestionowanego zwrotu miało charakter nieuzasadniony i wykluczało możliwość racjonalnej interpretacji.

Podzielić natomiast należy zarzut niegodności z prawem regulacji z § 22 ust. 2 pkt. 2 i 3 Regulaminu. Przewiduje ona zakazy wprowadzania zwierząt domowych do określonych miejsc (plac zabaw, piaskownice, budynki użyteczności publicznej). Tak sformułowany zakaz nie mieści się w granicach upoważnienia wynikającego z art. 4 ust. 2 pkt 6 upcg. Skoro bowiem przepis ustawowy upoważnia radę gminy do nałożenia na właścicieli zwierząt obowiązków celem zapewnienia ochrony przed m.in. zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku, to znaczy, że ustawodawca tym samym zakładał dostępność takich terenów dla zwierząt domowych. Zgodzić się trzeba ze skarżącym, że art. 4 ust. 2 pkt 6 upcg nie upoważnił rady gminy do sformułowania zakazu wprowadzania zwierząt na określone tereny, lecz do ustalenia sposobu postępowania ze zwierzętami domowymi w taki sposób, by ich pobyt na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku nie był uciążliwy oraz nie zagrażał przebywającym tam osobom. Istotą regulacji w tym zakresie winno być określenie obowiązków osób utrzymujących zwierzęta w taki sposób, by zapewnić ochronę przed zagrożeniami lub uciążliwościami dla ludzi, nie zaś wprowadzenie całkowitego zakazu wprowadzania zwierząt do miejsc przeznaczonych do wspólnego użytku.

Co do kwestionowanej w skardze regulacji z § 22 ust. 2 pkt 4 Regulaminu, to przewiduje ona obowiązek niezwłocznego usuwania przez właścicieli zanieczyszczeń pozostawionych przez zwierzęta domowe, poprzez umieszczenie nieczystości w szczelnych, nieulegających szybkiemu rozkładowi torbach, które mogą być wrzucane w komunalnych urządzeniach służących do zbierania odpadów (wskazany sposób usuwania odpadów nie dotyczy osób niewidomych, korzystających z psów przewodników). Sąd nie podziela zarzutu skargi, jakoby tego rodzaju regulacja naruszała art. 145 kw, zgodnie z którym kto zanieczyszcza lub zaśmieca miejsca dostępne dla publiczności, a w szczególności drogę, ulicę, plac, ogród, trawnik lub zieleniec, podlega karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany. Stypizowanie bowiem przez ustawodawcę w ramach kw zachowania w postaci zanieczyszczania lub zaśmiecania miejsc powszechnie dostępnych nie oznacza, że rada gminy w granicach upoważnienia zawartego w art. 4 ust. 2 pkt 6 upcg nie może określić sposobu wykonania obowiązku usuwania takich zanieczyszczeń, a to właśnie stanowiło cel regulacji z § 22 ust. 2 pkt 4 Regulaminu.

Pozostając w obrębie kwestionowanej skargą regulacji z § 22 Regulaminu, należy zwrócić uwagę, że przewiduje ona również obowiązek posiadania przez właścicieli psów akcesoriów do sprzątnięcia zanieczyszczeń (§ 22 ust. 1 pkt 3) oraz obowiązek stałego i skutecznego dozoru nad zwierzętami domowymi (§ 22 ust. 2 pkt 1). Chociaż skarżący zakresem skargi objął całość regulacji z § 22 Regulaminu, to jednak nie sformułował żadnych zarzutów wobec § 22 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 pkt 1 Regulaminu. Mając na względzie taki stan rzeczy, jak i okoliczność, że Sąd we własnym zakresie nie dopatrywał się naruszenia prawa w części obejmującej § 22 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 pkt 1 Regulaminu, skargę w tej części uznać należało za niezasadną.

Trafny jest z kolei zarzut skargi wskazujący na niezgodność z prawem przepisu § 23 ust. 2 Regulaminu, a więc regulacji nakładającej obowiązek przeprowadzenia deratyzacji na określone kategorie podmiotów. Jak bowiem wynika z art. 4 ust. 2 pkt 8 upcg, rada gminy upoważniona została do „wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania”. Zakresem upoważnienia ustawowego nie została więc objęta kwestia wyznaczania podmiotów zobowiązanych do przeprowadzenia deratyzacji. W rezultacie regulacja z § 23 ust. 2 Regulaminu wykaczała poza zakres upoważnienia ustawowego.

Mając powyższe na względzie Sąd stwierdził nieważność § 22 ust. 1 pkt 1 we fragmencie „psa na uwięzi, a”, ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt. 2 i 3 oraz § 23 ust. 2 Regulaminu na zasadzie art. 147 § 1 ppsa, zaś skargę dalej idącą oddalił na zasadzie art. 151 ppsa.